

Pieni joulutarina

Ylirmi Soini

PIENI JOULUTARINA

Ylermi Soini

© 2023 ylermi soini

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6932-4

I

Oli jouluaatto. Kalevi katseli rannekelloaan. Se oli jo seitsemän. Olisi aika lähteä ulos kohta, sillä Kalevi Kalve oli lupautunut toimimaan joulupukkina jouluaattona. Hän oli lupautunut menemään viiteen eri paikkaan ilahduttamaan lapsia. Mitäpä muutakaan olisi? Kalve oli yksinäinen. Hänellä ei ollut ketään. Kerran oli ollut pari vuotta naimisissa, sitten vaimo oli jättänyt. Oli lähtenyt ulkomaalaisen mukaan. Tämä oli ollut joku marokkolainen. Mutta tästä oli jo vuosia. Haavat olivat arpeutuneet.

Kalve katseli itseään eteisen peilistä. Hän oli vetänyt joulupukinvaatteet päälle. Kasvoja komisti tuuhea pukinparta. Sen yläpuolella töröttivät valkoiset viikset hieman epäsymmetrisesti. Kalve korjasi niitä. Punavalkoinen pukintakki ja hattu sopivat hyvin. Kaikki tuntui nyt olevan kunnossa. Kalve meni istumaan ikkunan ääreen, jossa oli pöytä ja vilkaisi ulos. Oli valkea joulu. Lunta ei kuitenkaan satanut vaan taivas oli tähtikirkas. Ulkona oli varmaankin kylmä, ajatteli Kalve ja katseli ikkunan lämpömittaria. Tosiaan, siellä oli viisitoista astetta pakkasta.

Kalve käänsä katseensa pöydälle. Siinä oli lasi ja lasin vieressä puoliksi tyhjennetty viskipullo. Kalve oli päättänyt, että hän ottaa hieman rohkaisua, koska häntä hieman jännitti. Kalve ei ollut tottunut lapsiin, eikä oikein tiennyt miten puhuttelisi heitä. Pitäisi kuitenkin sanoa jotain, ehkä ”onko täällä kilttejä lapsia” ja sitten pitäisi kai laulaa jotain ja keksiä jotain porojuttuja korvatunturilta.

Miksi Kalve sitten oli ruvennut joulupukiksi? Hän oli päättänyt työttömäksi. Oli saanut pari viikkoa sitten potkut. Hän oli ollut myyjänä

rautakaupassa. Oli saneerattu. Kalve oli saanut lähteä. Hänestä ei siellä muutenkaan pidetty. Hän muisti pomon hymyn, kun oli saanut lähteä. Pomo oli virnistellen sanonut ”Sinua ei nyt täällä enää tarvita”. ”Mutta joulukin tulee”, oli Kalve inttänyt. ”Rupea sitten joulupukiksi” oli pomo sanonut. Siitä Kalve oli saanut idean.

Kalve nousi ylös. Kello oli viisitoista yli seitsemän. Oli aika lähteä. Hiljaa hän avasi oven rappukäytävään, ikäänkuin peläten, että joku huomaisi. Mutta siellä ei ollut ketään. Kalve sulki ovensa hiljaa ja haparoi rappukäytävän valopistoketta ja sytytti valot. Hiljaa hän lähti rappusia alas ja saapui sisäpihalle. Ensimmäinen kohde oli Rantakadulla. Se oli toisella puolella kaupunkia. Kohteita oli siellä täällä ympäri kaupunkia ja niihin oli matkaa. Kalve oli päättänyt ajaa sinne autolla. Niin, huolimatta siitä, että hän oli juonut viskiä. Hän ei välittänyt. Poliisit eivät liiku jouluna. Kuka nyt pukkia rupeaa tutkimaan? Ja jouluna on niin hiljainen liikenne.

Kalve käveli autonsa luokse, avasi oven ja sytytti moottorin. Moottori yskähti laiskasti käyntiin ja Kalve antoi sen vähän aikaa käydä, jotta sisätila lämpenisi. Sitten hän ajoi auton sisäpihalta kadulle.

Ensimmäinen osoite oli Rantakatu 12 A 3. Ovessa luki Luttinen. Kalve tarkasti vielä, sillä asunnosta kuului hirveä meteli. Musiikkia huudatettiin kovaa. Kyllä se kuitenkin oli oikea osoite. Kalve rohkaisi mielensä ja soitti ovikelloa. Musiikki hiljeni yhtäkkiä vähän ja joku juoksi ovelle. Sitten ovi avattiin. Kalve katseli oven avaajaa. Se oli nuori mies, joka tirkisteli häntä uteliaasti. Miehellä oli yllään teepaita ja farkut ja käsivarressa tatuointeja. Huulessa oli lävistyksiä ja tukka oli värjätty oranssiksi. ”Hei, se on täällä!” mies huusi. Huudon jälkeen noin kymmenen hengen nuorisojoukko ryntäsi ovelle ja käytävään hänen ympärilleen. ”Pukki

sisään!” joku tyttö kirkui ja Kalve, tekemättä itse mitään, luiskahti oven sisäpuolelle ja ovi suljettiin kiinni hänen perästään.

”Meillä on pukki!” joku tytöistä kirkui ja kikatti.

”Onko sulla meille lahjoja, pukki?” kysyi suurikokoinen nuori mies, joka oli melkein kaksimetrinen.

Nähdessään edessä olevan tilanteen Kalve kiroili mielessään. Hän tietysti heti tajusi mitä tämä oli. Nuoret olivat päättäneet pitää hauskaa jouluna pilailemalla pukin kustannuksella. Hän osasi jotenkin aavistaa mitä täällä tulisi tapahtumaan. Kalve sanoi rauhallisesti yrittäen samalla hymyillä.

”Hei kaverit, mähän teen vaan työtäni. Kyllähän te tiedätte, että pukki on tarkoitettu lapsille. Enköhän mä jatka tästä matkaa, mä toivotan teille hyvää joulua. Eiköhän tämä riitä vitsiksi”.

Tämä ei tehonnut tietenkään. Nuori tyttö, jonka nimi oli Tiina, sanoi.

”Hei Eki, pukki tahtoo lähteä pois, älä päästä sitä.”

Eki, joka tietysti oli se melkein kaksimetrinen, astui ulko-oven eteen estäen näin sen, että Kalve pääsisi ryntäämällä ulos. Sitten hän toisti kysymyksensä.

”Onko sulla meille lahjoja, äijä? Eki tässä on ollut kiltti poika koko vuoden.”

”Viedään pukki sisään olohuoneeseen”, huusi Tiina ja pukki työnnettiin näin sisään ja tuupattiin sohvalle istumaan. Joku huitaisi lasin Kalveen eteen ja kaatoi siihen viinaa. Tämä joku oli nimeltänsä Henkka, joka sanoi.

”Ota pukki viinaa niin päästään tunnelmaan.”

Kalve vastusteli. ”Hei kaverit, kuulkaa nyt, mun on käytävä myös muissa paikoissa, olkaa nyt reiluja”.

”Reiluja? Henkka toisti. ”Kuule pukki, me pistettiin 50 euroa likoon, että saatiin sut tänne, ja nyt tarjotaan vähän juotavaa. Älä rupee kuule ryppyilemään. Kato vähän ympärilles. Meitä on täällä paljon. Kyllä sä saat mennä, mut ensin tuotat meille vähän joulumieltä. Ja ekaks tyhjennät ton lasin”.

”Okei, okei”, Kalve sanoi ja tarttui lasiin ja tyhjensi sen. Kalve ei ollut ajatellut, että viina olisi niin vahvaa. Se oli melkein kuin puhdasta pirtua. Viina poltti hänen kurkussaan ja hän meinasi oksentaa. Kalve teki yökötteleviä eleitä, mikä sai aikaan porukassa naurua. ”Pukilla on huono viinapää” joku huusi. ”Se on Viron valgeeta” sanoi Henkka, ”otatko lisää?” hän kysyi samalla kaataen lisää lasiin.

Sitten kääntyen muihin päin hän sanoi ”Pukki ei tarte lantrinkkia”.

”Ei niin” kaikki vastasivat melkein kuorossa.

”Mutta nyt pukki laulaa laulun!” Tiina huusi falsetissa.

”Mutta juo ensin lasi tyhjäksi!” huusi Henkka.

Kalve joutui tyhjentämään jo toisen lasin, jossa siis oli Viron Valgeeta ja joka oli piripintaan täynnä. Yökkäilyjen ja naurunremahdusten jälkeen Kalve nousi sohvalta seisomaan ja alkoi laulaa.

”Joulupukki, joulupukki, valkoparta, vanha ukki...”

”Tylsää...” huusi Tiina falsetissa. Muut yhtyivät pian tähän ja alkoivat huutaa tahdikkaasti

”Tylsää, tylsää, tylsää tylsää...!” säestäen sanojaan taputtamalla rytmikkäästi käsiään.

”Otetaan joku toinen laulu.” sanoi Kalve

Kalve alkoi laulaa toista laulua, tätä tunnettua lorua;

”Joulupukki tökki innoissaan

korvatunturilla vaimoan

jouluaattoiltana

syntyy monta tonttua

vaan on hauska silloin”

Kalve odotti, että laulua seuraisi naurunrämäkkä vaan eipä seurannut, vaan tuli hiljaista. Porukka alkoi tuijottaa häntä vihaisesti. Tiina huusi ”Pukki vittuilee meille!”.

Henkka sanoi ”Kuule pukki, me kutsutaan sut tänne, toivotetaan sut tervetulleeksi, maksetaan susta 50 euroa, tarjotaan juomaa, ja sä alat laulamaan meille rivoja lauluja. Kuulitko säkin Eki?”, Henkka sanoi katsoen Ekiä, joka seiso i olohuoneen ovella ja tämä nyökkäsi. Henkka jatkoi ”Sä oot nyt loukannut meitä ja ennen kaikk n näitä hienoja neitejä täällä huoneessa. Sun on pyydetävä anteeksi.”

Samassa Tiina alkoi itkeä pillittää. ”Pukki on ilkeä.” hän sopersi.

”Kato nyt mitä teit.” sanoi Henkka

Kalve kiroili miele ssään. Hän tajusi, että oli jonkinlaisessa kierteessä tai kuilussa ja että tästä ei selviäisi mitenkään naarmuitta. Hän katseli nyyhkyttävää Tiinaa ja mietti, että mitähän tuokin akka oli ottanut viinan

lisäksi. Sitten hän tarttui Tiinaa kädestä ja niin kiltisti kuin osasi sanoi. ”Anteeksi sinulle, en tarkoittanut olla ilkeä, enkä teille muillekaan. Olen pahoillani”.

Mutta eihän tämä auttanut. Tämä nuorisjoukko oli jo päättänyt asioitten kulun ja Kalve oli vain väline tai leikkikalua, jota nyt käytettiin ja jota haluttiin kiusata.

Tiina Huusi ”Yäk, pukki käpälöi muo, pois irstas pukki! Saatanan juoppo!”

Henkka huusi ”Nyt sä kyllä pukki menet liian pitkälle, rupeat kopeloimaan naisia!”.

”Vetäkää sitä turpaan!” huusi Tiina.

Nyt ei auttanut kuin yrittää pako. Kalve tuijotteli hätäntyneenä ympärilleen. Iso-Eki seiso i olohuoneen ovella ja siitä ei varmaankaan päässyt. Kalve tuijotteli eteensä ja siinä oli parveke ja parvekkeen ovi oli raollaan. ”Missähän kerroksessa oltiin, Kalve mietti, ja tuli sitten tulokseen, että se oli toinen kerros. Hän teki nopean päätöksen, kohottautui ja lähti rynnistämään kohti parvekettä.

”Perkele, se yrittää parvekkeelle !” joku huusi, jolloin Tiina onnistui samalla tarttua Kalveen jalkoihin seurauksena, että hän hoippuen kaatui. Huoneen nurkassa oli tietysti joulukuusi, ja tietysti Kalve horjahti sitä kohti ja sitten rojahti kuusen päälle niin että kuusi kynttilöineen lysähti huoneen lattialle. Kuului hirveä meteli särkyvien lasipallojen ja muiden koristeiden poksahdella lattia pintaan. Kalve pyrki samassa hetkessä ylös, mutta ei enää päässyt, kun kaikki kundit olivat hyökänneet hänen luokseen pidellen häntä lattialla.

”Nyt taitaa tulla ruumiita!” Henkka huusi, eikä ääni ollut mitenkään leikkisä vaan tarkoitti täyttä totta.

Kalevi Kalve on päättänyt ryhtyä joulupukiksi, koska rahantarve on kova. Pukkina esiintyessään hän kuitenkin joutuu ongelmiin, joita ei lainkaan odota. Ongelmia eivät suinkaan aiheuta lapset, vaan joulupukista pilaa tekevä nuorisojoukko. Kalve joutuu lisävaikeuksiin kun poliisi alkaa epäillä häntä rikoksesta, jota hän ei ole tehnyt.

BoD

9

789528 069324